



# Бодљикаво пресе

Уредништво и администрација  
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Пресе» за про-  
дају новина и часописа, Београд,  
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.,  
полугодишње 120.—, годишње 240  
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 18 ДЕЦЕМБРА 1943

БРОЈ 108 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

## ШТО ЈЕ МОЈЕ, ТО ЈЕ САМО МОЈЕ.

СА КОНФЕРЕНЦИЈЕ  
У ТЕХЕРАНУ



ЧЕРЧИЛ: — Шта хоћеш, драги друже, маршале!

Само ми реци, знаш да ћу ти све учинити.

— Хоћеш ли Балтичке државе!

— Нећу!

— Хоћеш ли Пољску!

— Нећу!

— Па шта хоћеш! Балкан! Ето ти га.

— Нећу!

— Хоћеш ли Европу!

— Све си ми то већ давно обећао.

— Па шта хоћеш онда!

— Хоћу твој шешир!

— Е, то не дам, то је моје.

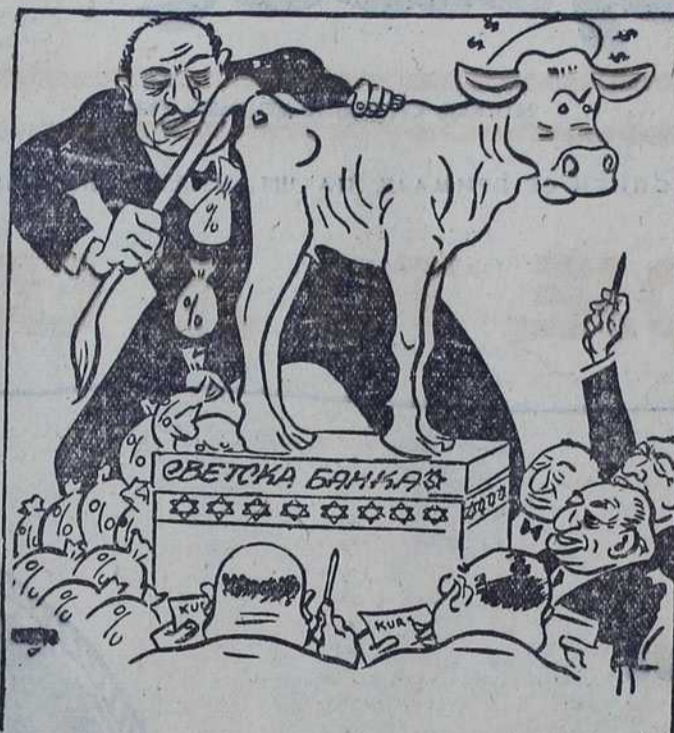
\*



# СТАЉИН ВИЧЕ: ДОШО РОК - ЧЕРЧИЛ КАЖЕ: АМА ЈОК!

Када су ортаци били код Стаљина  
Било добро мезе, напили се вина  
И Черчил је онда обећао свечано  
Да ће на Европу да удари рано  
И чим кући стигне наредиће сместа  
Да се искрцају на »три-четир места«  
Од тада је прошло једва месец дана  
Черчил се не сећа више Техерана  
Друге су га бриге и јади притисли  
На други фронт више чича и не мисли  
Али Стаљин памти јер му треба спреме  
Па Черчилу јавља да је дошло време  
А тај чиле знаде вредност обећања  
Па Стаљину пева и лепо се клања  
А од другог фронта ни помена нема  
Јер енглеска војска тек се за рат спрема  
А да гине, неће, то јој није хитно  
Зато су Стаљина израдили ситно  
Па му абер шаљу али на два точка  
»Другог фронта биће кад засвира квочка«.

## Њихов сан



Јеврејин из Вол-Стрита: — Прилимно се нашем Богу — златном телету за којег смо се увек борили!

И признање хоће и још у готову  
Хоће чова прво да се баш залеби  
Па онда да крене да Србе истреби  
Зато »равноправност« неку пропагира  
А »Устав« је цео од Москве копира  
На каирску владу надио је вику  
Па неће ни Краља хоће републику  
У којој ће Срби попут бедног црва  
Да чивуте служе и цепају дрва  
А сви што су Србе, убијали, кпали  
Биће комесари или бар маршали  
Та мафија хтела са Србима борбу  
Ал' ће себи сама да запржи чорбу  
Срби ће се сплести сви у венац један  
Доживеће Тито крај мучан и бедан  
Није ова земља ничија прђија  
За борбу је спремна цела Шумадија  
Јосип Броз је хтео Србију да смлави  
Ал' зато ће његов покрет да заглави.

На бојишту мирно, врве само сплетке  
Свуд се кују лаже, фарба се без четке  
Са нервима борба потајно се води  
Подвала и калпиш опет су у моди  
Са јужног фронта нема ништа ново  
Ортацима смета час оно, час ово  
Једног дана киша, другог дана ветар  
Зато напредују сваки дан по метар  
Али зато брзо возе крај радија  
Ова офанзива њима боље прија.

Чивути и Тито хоће с мртве тачке  
Па акцију воде — али наопачке  
И због комунизма, те Јеврејске моде  
Они само неку политику воде  
Направили владу ал' од комесара  
Тито код Енглеза посла »поклисара«  
Па је сада ноту улутно нову

## ПРЕГЛЕД СТРАНЕ ШТАМПЕ

### БЕЗ ПО МУКЕ

Лондон, децембра. — Посао око издавања »Устава«, који је иначе фах Јосефа Фишера званог у »Југословенству«. Иван Рибар — узели су на себе два тазе »установотворца« Мошу Пијаде и Јосипа Броза који нису хтели да се много муче, већ су само преписали болшевички Устав.

А пошто је то све што они раде обична шега, боље је да су пустили Фишера да сврши посао пошто је он стручњак за Уставе, пунктације и »веродајнице«.

### КО ЋЕ КОГА ДА ПОМОГНЕ!

Москва, децембра. — У Техерану је постигнут споразум да Англо-Американци отворе западни фронт и тако помогну црвену армију. Али чим се завршила конференција, Енглези већ ударили у друге жице. Сад они траже да Стаљин њих помо-

гне и предузме зимску офанзиву. Углавном, све се своди на то да Стаљин мора главом кроз зид.

### УСПЕШНА САРАДЊА

Техеран, децембра. — Сарадња три »искрена« савезника: Стаљина, Рузвелта и Черчила успешно је воспостављена. Али не у рату. Не дај Боже! Она се састојала у заједничком раду »Скотланд Јарда«, »Г. П. У.« и Ци-мена који су отворили четворо очи да се ортацима не деси нека незгода.

### СЕФТЕ, ПА МУШКО

Напуљ, децембра. — Бадолова »војска« је стигла на фронт и одмах побрала прве »лаворике«. После прве борбе енглески жандарми су хватали »бадоловце« на

»Авијатичар Марк, црнац, постигао је 7 ваздушних »победа«, погодивши тешко 4 цркве и 3 болнице«.

50 километара иза фронта. Они, ваљда, погрешили правац па сви журнули у правцу Сицилије. Али се мора признати да су сви викали у глас: На Рим!

### НАВАЛА СКАКАВАЦА

Према писању листа »Њујорк Тајмс« абисинска влада изјавила је британским властима да њихова земља не може више примити Јеврејске емигранте. Енглеска влада, која је хтела да насели у Абисинију 100.000 Јевреја, овластила је свога претставника, да поништи ову одлуку абисинске владе.

Ханла Селасије, који носи титулу, »Лав Јуда« пребацио се кад је мислио да се може супротставити својим газдама. Вероватно је уобразио да је он »слободан владар« па може да одбије навалу скакаваца.

### ГОСПОДАРИ МОРА

Египатска штампа објављује кратку статистику, према којој четрдесет од сто извршених убиства и телесних озледа отпада на британске окупационе трупе. Од тога највећи део злочина долази на моралне деликте.

Египатски муфтија, Шеик Абдул Могид Селим, поводом ове чињенице, изјавио је једном новинару: »Од када британски војници користе наше плаже, не може се ни један Египћанин, а још мање Египћак видети на овим плажама.«

После обећања »четири слобод« плутократија увек резервише за себе слободу да може тумачити ова обећања како јој кад треба. Зар овим није доказано да су Енглези на египтској обали још увек »господари мора«?

### ВЕЛИКА ПОЧАСТ

»Тајмс« доноси вест да је Винстон Черчил именован почасним грађанином града Денди-а, који је Черчил заступао у Доњем Дому од 1908 до 1922 године. Али одлука градског већа дошла је с једним гласом већине и зато је Черчил одбио ову почаст.

Ваљда је нешто приметио да би још и ово било сувише почасти за њега? А можда се и застидио?

### НАТОПЛИИ ДОЧЕК

Њујорк, децембра. — Рузвелт је дао изјаву листу »Лајф« да му је на путу по Оријенту приређен најсрданији дочек у Палестини где су се Јевреји топили од милине што могу са својим вођама Черчилом и Рузвелтом да попију по неки виски. До душе није био баш »по неки« јер се на тој вечери попило: 26 флаша вискија, 17 флаша шампања и 12 флаша коњака. О вину нема статистике!

## Етишрам

Занемео Пурић Божа  
Пресела је њему лежа  
Енглез тера сучку  
А Пурић му сад не треба  
Терају га сад од хлеба  
Као глуву кучку

ШЕТАЛА СЕ ДВА ортака  
Од буцака до буцака  
Раде посо свој  
Мазали су све без четке  
Правили су цабе сплетке  
Ко у песку ној.

У Персији ортаци се срели  
Много хтели, много започели  
Ал' резултат био много лош  
Јер за ризик они слабо маре  
О зид главом треба да ударе  
Зато »три за гроше«!

## Сан Божидара Пурића



СИКОРСКИ: — Драги колега, надам се да ћемо се скоро видети!



— Господ те благословио, сине!

# НЕДЕЉА ДО НЕДЕЉА

ПЕТАК, 17 НОВЕМБРА



Узем слушалицу да питам нешто мога бакалина кад одједном зачујем разговор. Упао сам у везу. Радознао како ме је Бог дао, почнем да слушам:

Први женски глас: Он ми је казao да сам најлепша и најпапетнија...

Други глас: Хоће он, таква ја.

Први глас: Шта мислиш да ли да га позовем на вечеру.

Други глас: Немој Бубо, остави га да живи у илузији.

Први глас: Баш си зловна.

После тога се разговор прекида и ја дођох на ред да разговарам са мојим бакалином.

СУБОТА, 18 НОВЕМБАР



Ућем данас у једну кафану да попијем нешто топле и да се огрејем. Поручим један липов теј и раширим новине али ме зграну прљав чаршав. Као пачера. А то је ресторан у коме свет једе. Ово ме збиља наљут и зато се реших да зовнем газду. Позовем келнера али он ми рече да је газда изашао. Тада упитах њега:

— Слушајте келнер, да ли се код вас мењају чаршави?

— Бога ми не знам — вели он. Ја сам овде тек од летос...

Више га нисам питао јер ми је све било јасно.

## ЊЕНА КРИВИЦА

Жена малог чиновника: — Данас је мој рођендан и ти ниси нашао за сходно да ми купиш какав поклон!

Мали чиновник: — Па зар мислиш да је то моја кривица што си се ти родила после петог у месецу?

## ЗНА ОН ШТА РАДИ

Томе Станислављевић тражи отштету од С.К. 1913 у износу од 1.700.000 динара!



— Бре Томо, ала кеш да се обогатиш.  
— Ћут' бре још није све готово.

НЕДЕЉА, 12 ДЕЦЕМБРА



— Е, бре браћо, много покварена ова деца — прича јутрос мој комшија, Сотир Јорганџија.

— Откуд па ви Јорганџије да будете моралисти — дира га Пера бакалин. Ваше је да дрндате вуну а не да држите придице.

— Море мани, богати — вели Сотир. Идем ја синоћ кући. Било је скоро десет а прст се пред око не види када одједном, близу моје куће, сретнем једног детка. Пуши, а нема му ни петнаест година. Шта ћеш бре ту, подвикнему му ја. Зашто не идеш кући?

— Ја не морам да журим. Немам жену — одговори ми он и полако одгега низ улицу.

— Па право и каже — добаца му Сава кафеџија. Када се не би плашио жене и ти никад не би дошао рано кући.

ПОНЕДЕЉАК, 13 ДЕЦЕМБРА



Седим ја синоћ код Власте порезника и његов синчић учи на глас лекцију. Одједном се обрати оцу.

— Је ли тата а зашто су потребни кум и стари сват на венчању?

— Они су сведоци сине — вели Власта и настави разговор са мном док мали прекиде учење и поче нешто да размисља. Већ смо и заборавили на њега, када се он понова обрати оцу:

— А шта они сведоче?  
— Море, ко бре сведочи? — љутну се Власта који је већ заборавио на раније питање.

— Па кум и стари сват!  
— Па знаш, када њих не би било, нико не би веровао да смо били устању да учинимо такву глупост.

УТОРАК, 14 ДЕЦЕМБРА



Код моје ћерке, којој је данас рођендан, дошле другарице. Ја и жена, наравно, одемо у кујну да не сметамо. Али

пошто ложимо једну ватру, врата су остала отворена да би се деца грејала од шпархерда. Девејке су испреа шапутале али се после раскравише и поче жив разговор од кога смс ја и жена чули све. Наравно да нисмо слушали јер младеж треба да се забавља.

Одједном Вида, једна лепа плавојка, узвикну:

— Удала бих се за првог који ми се свиђа.

— Ја не бих — каже Анђа, најбољи ђак у разреду.

— А шта је твој идеал? — пита је Вида.

— Он мора за мене да скаче и у воду и у ватру — вели Анђа.

— Е, ти се онда удај за ватрогасца — добаца моја кћи и све се засмејаше.

СРЕДА, 15 ДЕЦЕМБАР



— Јао друже, што ми се данас десило један малер, — поче да ми прича Сима сликар.

Ја се претворих у уво јер сам знао да је он познати београдски Дон-Жуан.

— Седим ја код Србије и гледам кроз прозор. Поред мене седи Паја инжињер. Одједном прође једна дивна црнка са којом се одавно кибицујам.

— Слушај Пајо — рекох ја шта мислиш да ли бих могао да имам успеха код оне црнке.

Он се насмеја:

— Не знам. Пробај. Али ако имаш успеха свакако ме обавести.

— Зашто те то интересује? — рекох ја.

— Знаш, то је моја жена!

ЧЕТВРТАК, 16 НОВЕМБАР



Заболело ме уво ноћас и ја јутрос одем код једног специјалисте. Наравно да сам прво доручковао јер знам да специјалисте гњаве.

Доктор ме је натерао да се скинем и савесно ме је прегледао. Најзад ме упита:

— Јесте ли гладни?

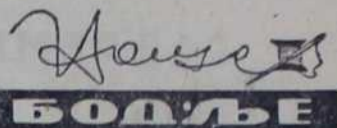
— Право да вам кажем, нисам

— рекох ја.

— То је богами рђав знак. Требало би да одете на клинику.

— Стани докторе ако Бога знаш — повиках ја. Што не кажеш да питаш за апетит. Мало пре сам јео, иначе имам апетит као вук...

Ја сам мислио да хоћете нешто да ми понудите, па зато рекох да нисам гладан.



ЗИМИ

Зима дошла, јесен бега  
Али нигде нема снега  
Нека зима шикарт  
Али после кад опуче  
Може нама да се случуи  
Фебруар и март.

ГЕЦИ

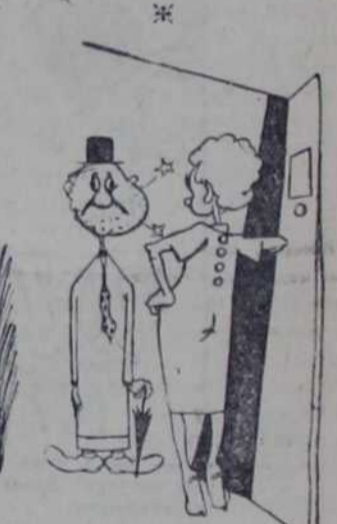
Не помажу више ласке  
Зликовцема пале маске  
Видимо их кроз  
Хтеле гецу да залуде  
Белосветске сокалуде  
Које води Броз.

ЧАРШИЈИ

Где ће сада ђифте наше  
Док за «наше» или за «ваше»  
Нема више куд  
Тешко сада да се врде  
На све стране посла тврда  
Врдање на дуд!

ЗИМСКОЈ ПОМОЋИ

Тешко се отвара врећа  
Ко се још за друге сећа  
Изговор је лак  
Сад играју многи фоте  
«Већ сам дао за сиротек»  
Па затвори џак.



— Зубни лекар није код куће.  
— Хапала лепо. А кад опет неће бити!



СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Била много трупа даска  
Утакмица против «БАСКА»  
За мало да буде врч  
Сада млади бруку праве  
Хоће да задрже «плаве»  
Које нагло хвата грч.

ЗБОГ МАЛЕРА

Банетова чета се откривала и  
потукла Чукарчане са тринајест  
комеда. Овај су број голова постигли  
само зато што хоће да ра-  
збију малер.

МЕЊА ИМЕ

«Обилић» мора да се назове  
«Бранковић» јер га сад туку сак  
од реда па је арло вероватно да  
ће да излети у други разред.

ГУРА КО МЕРКУР

«Витез» хоће да наследи «бело-  
лоурвене» па иде из победе у  
победу али је сигурно да неће  
издржати јер велики клубови ра-  
де на две теге. Али трећи ће  
бити сигурно.

САВРЕМЕНА ДЕЦА



— Госпођо, ако пустите Перицу, бићете извадени пред ратни суд!

Да не греши



— Симо, када ћеш најзад одлучити да купиш наочаре! Данас си ме већ трипут заменио са собарицом.

НАУЧНИЦИ НАЛАЗЕ  
ДА УЈЕД СЕНИЦЕ ЛЕЧИ РЕУМАТИЗАМ...



— Јеси, читао новине газда Жико!  
— Јесам, од сад ће се овамоја, меана вика санаторијум за реуматизам.

НАШИ ЉУДИ И  
СВЕ ЗБОГ СТРУЈЕ

— Доћи ћу око шест сати — рече госпа Бела своје супругу Арси, који је још седео за столом и чекао кафу после ручка.  
— А где ћеш тако рано? — пита Арса радознано не усуђујући се да је погледа у очи јер се он много плашио своје Беле.

— Идем на седницу хуманог друштва а после ћу да свратим до сестре. А ти гледај шта ћеш да не би цабе трошио огрев.

— Боле ме нешто ноге па ћу, богами, да седим у кујни.

— И, заиста, Арса се залепо за штедњак а још више за младу служавку Даницу па није нигде мицао. Мора се признати да Даница није испрва била одушевљена овим друштвом али када Арса звекну, то јест зашуста са бућеларом она пристаде да Арса остане у кујни. Ствар се развијала не може бити боље. Дан је био облачан, струје није било и у кујни је владао пријатан сумрак који се све више претварао у таму, зато Даница сасвим подиже завесу да би бар мало светлости продирало у кујну.

Одједном, баш када је Арси мрак највише пријао, блесну светлост. Сасвим губећи из вида да је дигнута завеса Арса настави да доказује Даници да се његово старо срце разбуктало и да гори од љубави.

— Ју, цикну Даница али се Арса не плаши од осветљења пошто га страх да му љубав не попусти па не даде Даници да угаси сијалицу а кроз прозор је све гледала Катица, куварица код госпа Стане рентијерке.

Наравно да је завеса била спуштена после тога и да је све било у реду када је стигла госпа Бела. Она чак похвали Арсу што је направио списак ствари које треба спремити за славу. Вечерали су на миру и после вечере одиграли две партије табланета, које је, по већ утврђеном реду, добила госпа Бела. И све би било дивно да Катица није била љута на Даницу због неког хармоникаша па је једва чекала прилику да јој се освети. А оно што је видела кроз прозор било је више него довољно. Зато уграби прилику када је госпа Бела пошла на пијак, па јој приђе.

— Љубим руку милостива — поче она разговор.

— Жива била Като — одговори љубазно госпа Бела којој је Катица чинила разне услуге када се пере веш или донесе дрва.

— Ју, да знате како је ваша Даница незахвална. Јуче после подне, видела сам је како се љуби сас господина...

— Шта кажеш? — дрекну Бела и порумене од љутине.

— Две ми очи, видела сам кроз прозор, ја знате дрешим наш конопац кад погледам у вашу кујну а господин се љуби с Даницу.

— Е баш ти фала — вели госпа Бела а једва се уздржа да не плане. Ево ти једна стотинарка за биоскоп.

Чим се вратила са пијакце она посла Арсу у бакалницу а Даницу узе на саслушавање и уз по-

моћ неколико шамара изнуди признање. Наравно да је Даница одмах сама отказала јер данашња послуга неће да отрпи прекор, а како ли шамар и баш кад се она паковала, уђе Арса.

— Шта је то? — упита Арса изненађено а нешто га штречну у срце.

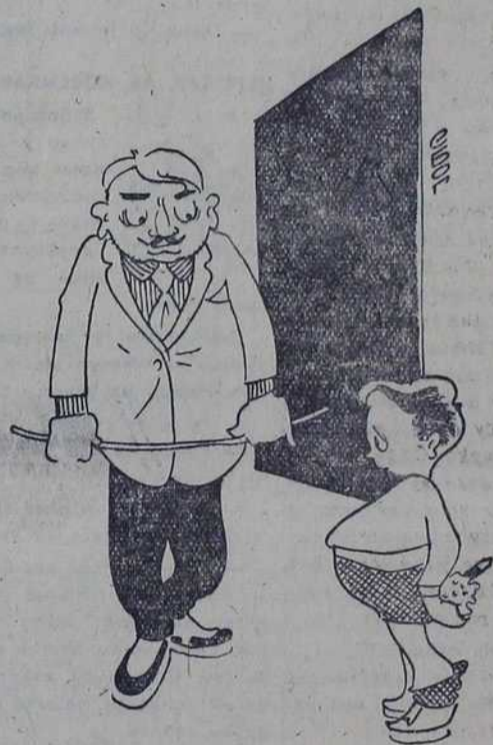
— Даница је отказала мени а ја ћу да откажем теби па идите да се љубите на другоме месту — грмну госпа Бела. Развратничке матори. Душа ти у носу а ти се љубиш са девојкама.

Метла са дрвеном дршком — била у подруму, за чудо дуго се до душе сада је без дршке — задржавао. Јадној госпа Бели ни могла би много да исприча шта на крај памети. И тако су сви се све догодило између Арсе и

његове Беле, када би наравно, умела да говори. Углавном, ова Арсина грешка, за коју је опет крива струја, завршила се тешком казном. Он је морао да прими на себе све домаће послове јер госпа ебла је, сасвим исправно, сматрала да је он крив што је остала без девојке.

— Када хоћеш да будеш љубавник, мораш сам да радиш — рекла му је она. И тако је и било. Само она није знала да је Арса ухватио везу са Катицом. Увек је цепао дрва када је она била у подруму, за чудо дуго се задржавао. Јадној госпа Бели ни могла би много да исприча шта на крај памети. И тако су сви троје били задовољни.

ПРОСТ РАЧУН



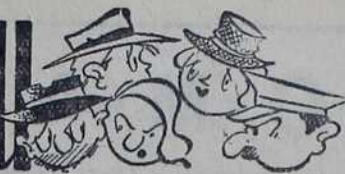
— Ако твој отац уштеди месечно по 500 динара, колико ће имати кроз шест месеци!  
— Нов шешир за маму.

ПИСМО

тата мог дуга теје онога сто Па је јуче игло самном калте и има вилу на дедиње отело зену ја му узо тли иљаде а он казе и дово једну дугу која довела да це мама јопет да му да пала Тли комата деце и То све мато па це да се сигламо ал ја блате ли и велики Па поцели да бију нецу висе са њим да иглам јелбо теју и Отели му све иглацке и Спалкасу а Он отисо код Своје маме и онда отисли код адвокана сволц — посто је то било и код та и он све исплицо па му мама нас па стала мама цепа ддва а дала пале и узела га код себе нова зви и гула ко мелкул а кад



— За кога си узео те поклоне!  
— За своју жену.  
— Значи, опет сто се потукли.



## ЗНА ШТА ГА ЧЕКА



— Ајда пожурите, драга, нека што пре изгоре, да не би за-  
каснили на ручак у ресторан.

## БОДЉИКАВА КОЗЕРИЈА

Обично старци држе млађима придику и том приликом им веле да је у њиховој младости било веће поштење и поштовање старијега. И све друго, кажу, било је боље. А нове генерације се само подгуркују и подмигују, као да веле: баш је излапео!

Међутим, иако онда није било електрике, биоскопа, авијона и аута било је карактера. Тог превозног сретства данас готово и нема а и ко га је сачувао, он се стиди да се покаже па га крије као змија ноге. Рецимо, када сам ја био дечко није било веће увреде него некоме рећи да је улизика. Данас је, међутим, то врло важна квалификација за успех и напредовање. Друго онда је била смртна срамота када некога огласе за кукавицу и себињака а данас је то врлина и свако се поноси тиме што гледа само себе. Онда се није могло догодити да кћи, још девојчурак, држи родитељима придику и грди их а син, матурант, довлачи своје пријатељице јавно у очеву кућу, а данас је то све модерно и савремено. Е, али у наше старо добро време није се могло десити да газдински и зеленашки синови, када сфућкају имање, постају књижевници и социјални реформатори који нападају „локварено друштво“ и траже нешто ново а док су имали милионе они су били немилосрдни и безобзирни. Онда су такви младићи бежали из места где су банкротирали па су на неком другом месту ступали у практиканте или под женином фирмом отварају неку радњицу

Некада су трговци, како није било социјалног осигурања, отпремнине и других олакшица за персонал, живели са шегртима и калфама као чланови исте породице а данас је између газде и особља читав јаз. До душе данашње газде немају претњија

да своје млађе науче занату, поштењу и трговини, већ само гледају да за што краће време аванзују за милионере, купе петоспратницу у вароши и вилу на Дедињу а ко је луд нека ради. Дуго бих набрајао разлике између старог Београда и данашњице али нећу да испаднем смешан, јер као да гледам како се млад

свет подмигује и тера шегу, зато ћу да им учиним концесију и признам да има нешто што је данас боље него некада. То је могућност лаког и угодног живота. Пре је човек морао добри да запне па да заради таман за скроман живот а данас толики туди лепо живе иако су „дуфт инспектори“.



— Тата Јели истина да вода кључа на 100 степени!  
— Јесте.  
— Па како вода зна кад је 100 степени.

## МАЛОГ ЈОВИЦЕ

он буде сволц — онда тлеба ја да га извлацим. А ја Нисам луд да вуцем туђа кола као сто лади Воја издлава госпа кајног љубавника и његову зену и тло-је деце па стално дузан и пузан

ап то Се зове моделан зивот. Јуце смо имали госте на вече-ли па је Ту бијо и један бивши министал који је цело вече пли-цао ја па ја док се теца бола није наљутијо па му подвикну

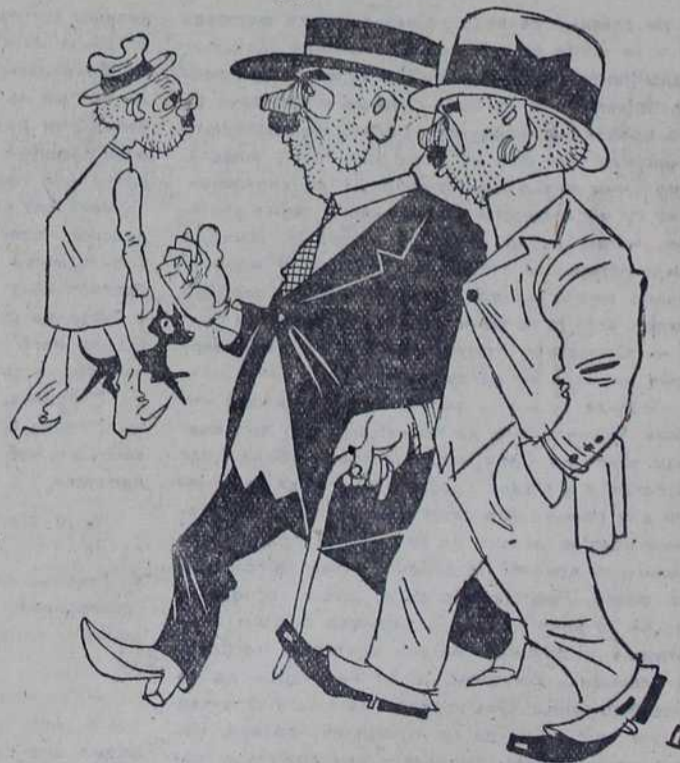
ста бле оцес направио си тли ку-це у београду а ниси умео у скуптини да зинес да козес за своје билаце па Се онда умесо мој тата а тек цика министал му каже да је тата био колупцио-нас а тата се смеје па му каже и Ти ниси бијо бољи зато смо и били олтаци и онда се сви смеја-ли и дилали тату сто је изгубио на неком силу сто иљада а он каже Све це то да плати будале и тако се лепо лазговалали док није тлебало да се улози лефена за вечеру а онда се Посвађали ко цигани и тата истело напоље цика свету који воле лепо да је-де А неће да плаца...

цика веца бијо пле неки дан с једну госпојицу сто код њега ла-ди у бијоскоп Али га видела тет-ка лада и направијо се цумбус и сад тета лада лези код куце а цика веца седи код нас и меце булове облоге на ногу ди га је удалила са ципелом. то Су све новости и ја се сплемам за ма-телице да везем све који долазе код нас и оцу само у готово.



— Дали да вам спакујем ову брницу или ћете је сами но-  
сичи!

## ВЕЛИКИ ДОБРОТВОР!



— Зашто овај човек увек иде с овим кучетом!  
— Зато што нема ни рођака ни пријатеља.  
— Штета. Много је богат, а ником не да ни марјаша.  
— Да, али зато се не може за њега да каже да нема ни ку-  
рета ни мачета.

# С \* Т \* А \* Р \* А \* П \* Е \* С \* М \* А

Газда Софроније је устао на криво насађен. Сањао он да му је Лаза рентинер продао један леп златан сат и то за багателу а после се попишманио и дошао да врати паре и узме сат натраг. У сну се Софроније мучио да га убеди да је сат већ продао али Лаза ни опеелити. На крају му је морао вратити сат јер је Лаза хтео и да се бије, али се толико наљутио што је морао да врати сат, да се пробуди и све до јутра није могао да сведе очи.

Чим је устао, газда Софроније се извика на госпа Гину, своју лепшу половину. Заиста госпа Гина је била и лепша и много млађа од Софроније јер док је он имао педесет и четири године она је имала једва тридесет али је опет већ дванајест година била у браку, пошто је као девојчица радо пристала да напусти посластичарницу, где је била продавачица, да би постала госпођа Гинић, сопственица петоспратнице и супруга директора банке.

— Шта ти је, шта урлаш сабајла, слону матори? — нежно одговори госпа Гина на његову дреку а он поче понова:

— Само се мацкаш и гладаш као мачка. А кућа у неред. Пази ово стакло од лампе црно као да је било у оцаку.

— Црно наравно када си узео неки рђав гас па се дими као да је димњак од лађе — одговара госпа Гина, не дижући се из кревета. (Софроније је наредио да се због штетне струје, гори гас у целој кући, осим за време вечере када је он сређивао своје дневне рачуне).

— Да си остала код свога Таса и Перка не би имала ни тај гас већ би седела у мраку — обречу се он на њу а госпа Гина бризну у плач па рече јецајући:

— Увек то твоје пребацивање што су ми родитељи сиромашни. Ах, шта једном не цркнем да не слушам како ме стално вређаш...« Знала је она да Софроније не може да гледа суза и зато је у невољи увек прибегавала плачу.

— Доста, доста немој да цмиздриш. Знаш да су те сузе лажне ал шта да радим када сам мекко восак... Данас нећу доћи на ручак а и ти се одмори. Иди код мајке и однеси нешто па тамо кувајте. А увече дођи раније кући.

Добро Софроније, заклаћу оне грао кокошке, баш волим паприкаш са ноклицама — каже госпа Гина и поче се облачити...

Софроније оде а она притрча телефону и окрете један број.

— Ало, Боби, јеси ли ти. Добро јутро злато. Овде је твоја мачкица. Данас ћемо ручати заједно и слатко се изразговарати. Из телефона је чула нешто због чега се развесели и раскалашно насмеја. «И то, наравно, ти знаш како те волим...»

Служавки је наредила да закоље кокошке а у један несесер је спремила неке колаче, једну свилену кошуљу — поклон за Бобију — и једне нове ципеле (које је Софроније купио пре неколико година али су му биле тесне и она је склонила на таван а пре неколико месеци рачла мужу да су их изгрзли пацови. Он се љутио, викао и на крају крајева је прашао преко тога пошто је већ огуљао на њен нехат и рскош. Обично је говорио себи: «Нашла се вила у чим није била».

Када је све то саршила, она оде од куће и упути се право на Славију где је становао Боби, познати жицарош и монден, коме је главна професија одлазак на журе и — љубав. Наравно уз извесну отштету пошто треба живети.

И овога пута би госпа Гина уживала са њеним Бобијем да газда Софронија није заболоо зуб. Ужасно! Неиздржљиво! Попио је три Верамона, испирао зуб ракијом и најзад отишао код зубног лекара који му извади зуб али му препоручи да одмах оде кући и испира зуб млаким камилтејом. Иако није издашан, Софроније узме фијакер и оде код таште да узме Гину. Шлог хтеде да га удари кад чу да уопште није долазила. Озлогјеђен и бесан као рис — зубобоља је још повећала његову љутину — оде кући и леже у кревет. Већ је био потрошио цео лонац камилтеја и зубобоља га је пустила када се Гина појави.

— А ти Софро већ дошао? — изненади се она.

— Где си била до сад? — пита је он а прави се љубазан.

— Па код маме забоба! Шта ме тако глупо питаш. Сам си ми рекао да идем тамо на ручак — љутну се Гина.

— Како, молим? Код маме?! — подругну се Софроније.

— Па јесте, била сам до сад. Хтела сам да умрем од досаде али се опет, помислим шта ћу овде сама...

— Чудновато — заклина Софроније главом. А ја те још око подне потражих тамо а твоја мајка каже да те већ два недеље није видела.

Гина се брзо прибра и покуша да се извуче.

— Знаш, нисам хтела да се љутиш али сам оне кокошке одне-ла код Љубице. Знаш оне моје сиромашне другарице што има болесну ћерку па сам после ишла у биоскоп.

— Хајде да ме водиш код те Љубице — дрекну Софроније.

Гина виде да је изгубљена. Заћута и не хтеде рећи ни речи. Сада се она наљути.

— Када ми не верујеш, добро! Нећу ни реч да проговорим с тобом. Идем од куће.. И, заиста, она пође али је Софроније задржа.

— Стани мало, сачекај да се објаснимо... — рече он.

Када је видео њену одлучност он попусти али се одлучи да је више нигде не пушта саму а при томе је осећао како му на челу расту рогови. Али он је трговац... Зна добро шта следује мужу који је двадесет пет година старији од жене...

## УМЕТНИЧКИ ДВОБОЈ

Занимљив је двобој имао чувени италијански трагичар Роси. Давао се «Хамлет» у Казали и сва места у позоришту била су заузета. У једној ложи седело је неколико размажених господичића и њихових дама. Па како их је комад мало занимао почели су тако гласан разговор између себе, да је то јако сметало уметнику Росиу на бини.

Роси је чешће управљао свој поглед у ту ложу, у којој су се дели млади аристократи, па је чак застајао и за тренутак у говору, али они то нису примећивали или нису хтели да се на то базирају. На послетку Роси прекиде своју улогу, приђе рампи и окренувши се публици рече:

— Ја ћу причекати мало док ова висока господа у овој ложи заврше свој разговор.

Публика је ове уметникове речи дочекала бурним плескањем. Разговор у ложи одмах је престао, а комад настављен и без сметњи завршен.

По свршетку комада, један од младића који су малочас у ложи разговарали и били извиждани од публике — потражи Росиу а гардероби и рече му осорно:

— За увреду коју сте нам нанели за време претставе, ја од вас тражим задовољење!

— Двобојем? запита уметник.

— Да, двобојем!

Роси се нађе у врло незгодном положају, била је те вечери последња претстава «Хамлета», у Казали, јер је он морао да отпутује изјутра рано за Милано, где је већ претстава «Хамлета» за тај исти дан била заказана.

Није му више ништа остало већ да противнику предложи да се двобој још исте ноћи одржи и то у његовој хотелској соби.

Урађени аристократа примио је позив а затим заједно одоше у уметникову собу да би, иза закључаних врата, већали о условима. Хотелијер пак, који је о догађају у позоришту нешто научио, шеткао је узнемиран испред врата собе у коју је ушао Роси са пратиоцем. Најзад он закуца на врата и запита Росиу:

— Како се осећате? Дали вам је што потребно. Ви сте јако уморни?!

— Не, не треба ми ништа, одговори Роси. Лећи ћу одмах... Лаку ноћ.

— Али, ја се ипак бојим — промрмља испред врата дан. Изгледа ми као да нисте баш најбоље са здрављем?!

— Благодарим... Напротив... О-



### Дешава се и то

Познатом режисеру и глумцу Вили Форсту приликом снимања екстеријера у околини Минхена приђе један сељак, и у разговору, исприча му да је његова снаја добила дете већ пет месеци после венчања.

«Наравно. Дешава се то», одговори му Форст, «али због тога не мораш да се секираш. То се дешава само код првог детета, али касније она долазе на време!»

### Мајсторија

Један оператер долази са везаним рукама у атеље. Ернст Реханмахер, вођа продукције Баварија-филма, хтео је да поближе дозна нешто о тој малој незгоди. «Јесте ли пали са точка?»

«Нисам баш одмах пао», одговори славим гласом повређени, «покушао сам прво да сићем на рукама».

### Фридрих Домин као харобњак

Познати Баваријан глумац Фридрих Домин познат је као врло духовит човек. Једном приликом говорило се о спиритизму и неко из друштва је упитао Домина, дали је истина да он може да призове духове. Домин се на ово питање насмејао суво и одговори:

«Да их позовем могу, али само они неће ни да ми одговоре ни да дођу».

сећам се врло добро. Не брините. Лаку ноћ, ја већ гасим свећу, одговори Роси.

И лагано шану противнику да угаси свећу.

— Али како ћемо се гађати у мраку, упита противник.

— Па са улице се нешто види а и у соби није баш тако мрачно. Нећемо се ми и без свеће, а да би могли да нишанимо, упалићемо цигарете. При томе Роси пружи своју табакеру аристократи да га понуди цигаретом. Али кад је отвори он виде да је празна, и сети се да у својој расејаности пред претставу заборавио да се снабде дуваном. Аристократа није био пушач па није ни носио табакеру с цигаретама. И један и други, осећали су, због те случајне околности извесно задовољство — које нису крили.

Ипак свећа би угашена и после кратке паузе грунуше у соби два пиштоља. И — наравно — ни један од противника није био ни рањен.

Главни уредник: Теодор Докић.  
Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.  
Телефон редакције: 25-681.  
Штампа «ЛУЧА». Београд. Краљице Наталије бр 100.

## ЛЕПЕ ОСОБИНЕ

На славама се воде најразноврснији разговори и на њима се чују разна мишљења. Међутим једно јединствено мишљење у којем се сви слажу, појављује се на свим славама и провлачи се као црвена нит кроз неки роман. На последњој слави чуо сам већ, не знам који пут у животу, како «ми никад не можемо да се сложимо», како су ми допустили живци, као и свима уосталом, нисам могао више да издржим. Изгубио сам стрпљење и изишао из резерве. У мени је почело нашто да ври, кипи и мерећи попреко човека, који је те речи изустео, проговорио сам:

— Опростите, господине, али то ваше тврђење ни мало не одговара истини.

Огадиле су ми те вечне приче о нашој неслози. Научили смо да понављамо као поп оченаш: «Ето, ми Срби нисмо сложни, убиће нас неслога», а у ствари довољно нам је да само један дан посматрамо своје односе, па да се уверимо како је далеко од истине ова предрасуда. Желите ли доказе? Па дабоме, никад не говорим так оноко. Претставимо себи, драги господине, да сам ја некога, који је окружен општим симпатијама у друштву, назвао кратко и језгровито «свиња»... Уосталом, ја се не старам да то буде баш свиња. Ова увреда има општи карактер и због тога може да се изроди неспоразум. Када о неком нашем познанику или пријатељу кажемо «свиња», нема у том баш ничега што би могло да изазове код некога осећање неправде. Боље да узмемо овај случај: кажем ја рецимо «лопов» човеку беспрекорно поштомом и цењеном у друштву. Мислите ли ви да се и поред

невиног изгледа ове увреде неће наћи читав низ ближих који ће се на лицу места и без примедбе сложити са мном. Пробајте да то учините, ако ми не верујете... то је лако и притом вам неће бити потребан никакав прибор. Одбијате моје тврђење површним примедбама: — «То су речи, није тешко бити сложан када су у питању приче». Ала сте ви наивни, иако имате изглед одраслог човека! Да ли, када су у питању дела, видите мањи недостатак слога? Пробајте да направите неку «бургвију» некома чији рад цените и знате да сви мисле да претставља вредност. Одмах ћете наћи целу гомилу таквих, који ће напрегнути све своје снаге да вас у томе помогну. Е, реците, да после свега тога ми нисмо сложни? Рекао бих чак да је то слога највише врсте, зато што обухвата и најексцентричније личне прохтеве.

То је слога у смислу народног «индивидуализма».

Говорио сам течно и направио сам утисак на саговорника. Ономео је. Гледао ме избеченим очима и видело се да нема речи да ми одговори.

— Не гледајте ме тако као теле у шарена врата. Ако се добро саберете и промислите о овоме што сам вам рекао, признаћете да имам право. Ако се ради о томе да некоме подвалимо, да упропастимо нешто добро, ту смо ми најсложнији народ на свету.

Поздравно сам га срдечно и растали смо се заувек.

# Р • А • З • Н • О

## НОВИ „СРБИН“

### Гостојан одговор

За време летње сезоне пустио је једном Александер Жирарди да му израсту зулови. Једног дана, шетајући се по парку у Ишлу, долазио му је у сусрет један познати глумац из Лозолдовог позоришта. Овај застаде изненађен и рече Жирарди-у: «О, господине Жирарди, па ви на улици уопште не изгледате као глумац.»

На то му Жирарди са смешком одговори:

— А, ви, драги мој, не изгледате ни на позорници глумац.

✱

### Прозреа ја

У својим најтежим данима, Бизмарк је једног дана посетио неки енглески дипломата. Вешти дипломата рекао је Бизмарку:

— Ослоните се на мене и ништа се не брините!

Бизмарк се дискретно насмејао и заједљиво му одговорио:

— То значи, да извршим издајство над самим собом!

✱

### Њејво мишљење

Лајпцишки професор Густав Фелхнер удварао се под старост једној младој жени. Тако му се догодило да се још једном оженио. У друштву је професор овако објашњава овај свој чин: »Сасвим млад и сасвим стар — то су најподесније године за платонску љубав.»

✱

### ЈАДНА ТАШТА



— Дошла сам да ми дате ваш прилог за дом стараца.

— Врло радо даћу вам своју ташту!



Професор: — Реци ми Мито, који је наш национални великан!

Ђак: — Краљевић Марко!

Професор: — Марш на место магарче један! Зар не знаш да је Моша Пијаде наш највећи национални јунак!

### На испиту



— Ах, господине професоре, дали бисте могли да ми дате нека наиша питања!

— Добро, како су ваши родитељи!

### УСКРОРО ИЗЛАЗИ „ВЕСЕЛИ АЛМАНАХ“



— Зашто испушташ ваздух!  
— Зар не видиш да је седло високо!

### Мађионичар у селу

Мађионичар: — ...А сад, да вам покажем како се од једне литре млека, прави две!

Сељак: — Није потребно, знамо ми то и сами.

— А што, брате, да се жениш!

— Хоћу да се одужим човечанству!

— Батали ти човечанство! Одужи се Пашифу, Марковићу, Пријатовићу и другим трговцима, а човечанство ће причекати.

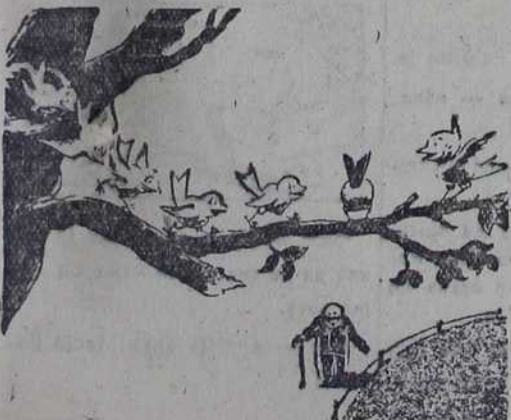
### Философска математика

Кристијан Кроман, дански научник, није био само математичар, него и философ. Једном се у неком друштву говорило о томе, како се пијанство код сваког друкчије показује.

Кад су замолили Кромана да своје мишљење изнесе, он рече:

— То је можда тачно. Ја, на пример, примећујем то тек онда, када морам да утврдим да моја вертикална осовина у своме пролазу не пролази кроз центар земље.

### Ништа без слоге



— Хало, оmlадно, ево једног без шешира. Само сложено.

### Није смела жена



— Господе Боже, за каквог си се ти мужа удала!

— Нисам смела да кажем «не».

ИНТЕРЕСАНТНО



ВРЛО АКТУЕЛНО

ЗАХТЕВАЈТЕ ОД ВАШЕГ КЊИЖАРА ОВИХ ДАНА ИЗАШЛЕ АКТУЕЛНЕ КЊИГЕ:

		Дин.
1	А. Е. Јохан	Земља без срца . . . . . 80.—
2	Пол Мусе	Оптужујем . . . . . 100.—
3	Свен Хедин	Америка у борби континентата . . . . . 70.—
4	Колин Рос	Западна хемисфера . . . . . 100.—
5	Линклејтер Ерик	Жуан у Америци . . . . . 100.—
6	Г. Вирзинг	Тражи се непријатељ . . . . . 50.—
7	.....	Тако је дошло до рата . . . . . 12.—
8	.....	Секрет Сервис . . . . . 20.—
9	.....	На живот и смрт . . . . . 12.—
10	.....	Владавина стараца . . . . . 5.—
11	Џемс Берглинд	Иза кулиса Беле куће . . . . . 40.—
12	Ерлинг Бахе	На падинама Атласа . . . . . 60.—
13	.....	Влада у бекству . . . . . 12.—
14	Конрад Барч	Видео сам Москву . . . . . 30.—
15	Јохан Лерс	Јевреји иза Стаљина . . . . . 6.—
16	.....	Албион полази у рат . . . . . 30.—
17	Мартин Пазе	Стаљин у светлу штампе и карикатуре . . . . . 50.—
18	Џон Емери	Енглеска и Европа . . . . . 20.—
19	Ф. Хартнагел	Амазонке са Бродвеја . . . . . 70.—
20	Вегециус	Приручник за кафанске стратеге . . . . . 50.—
21	.....	Трагикомедија Жоржа Мандела . . . . . 6.—
22	Георг. Павловић	Под шестокраком звездом . . . . . 40.—
23	.....	Севастопол . . . . . 36.—
24	А. Ф. Бориес	Атлант . . . . . 15.—
25	Винстон Черчил	Мој савезник . . . . . 30.—
26	Т. Х. С.	Европа против Европе . . . . . 6.—
27	.....	Весели алманах . . . . . 20.—
28	Вилхелм Шајдер	Ко је убица! . . . . . 40.—
29	Лудвиг Штрац	Завера на Босфору . . . . . 40.—
30	Х. Г. фон Цобелтиц	Њена победа . . . . . 50.—
31	Р. Кравченко	Аљина љубав . . . . . 25.—
32	Курт Криспиен	Пуцањ на балу распродато . . . . . 15.—
33	.....	Глас болшевиизма . . . . . 4.—
34	А. В. Кригер	На трагу тигра сабљаша . . . . . 15.—
35	Ханс Михаел	Ловци глава распродато . . . . . 15.—
36	.....	Побуна на Фламину . . . . . 12.—
37	Курт Ридл	Сусрет са Маорима распродато . . . . . 12.—
38	Др. В. Хофман	Животни простор или империјализам . . . . . 12.—
39	Ј' Р. Георге	Јеврејин Зис . . . . . 40.—
40	Ханс Дитмер	Улога немачких сеоских задруга у пољопривреди . . . . . 8.—
41	Х. Баке	Независност европске исхране . . . . . 10.—
42	Х. Х. Болер	Старање о немачком занатству . . . . . 10.—
43	Лидија Рајмер	Породица у Новој Немачкој . . . . . 10.—
44	Др. Х. Бенте	Немачка сељачка политика . . . . . 10.—
45	.....	Како путује немачки радник . . . . . 10.—
46	.....	Положај немачког радника . . . . . 10.—
47	Валтер Херберт	Револуција европског сељака . . . . . 12.—
48	Е. Моравац	Рат на Истоку . . . . . 4.—
49	.....	Био сам запобљеник у Офлаг XIIIБ . . . . . 5.—
50	.....	Алманах српске омладине . . . . . 20.—
51	.....	Наши у заробљеништву . . . . . 10.—
52	.....	Исток у Новој Европи . . . . . 8.—
53	.....	Лепота рада у Немачкој . . . . . 15.—
54	Ханс Стен	Јунаци под заставом сунца . . . . . 50.—

Ако Ваша књижара жељену књигу нема, можете исту набавити непосредно од издавача:

„ПРОСВЕТНА ЗАЈЕДНИЦА“

Београд, Косовска 39/III — Тел. 24-822.

ВРЛО АКТУЕЛНО ИНТЕРЕСАНТНО

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

# ЖКЕН СЕКЕ

в е с т и ч

## НАША ПОШТА

**Дами с кучетом:** Не гута више нико на лепе приче, па ћете морати да скупљате прње. Иначе ће се замрзнати репче.

**Врдалами:** Ускоро ће пасти снег да свака зверка свој траг покаже. Зато си се узврдао.

**Професору и политичару:** Када је требало клопати, није вас човек могао сносити а кад треба давати за сиротињу, онда се извлачите као тарана из лонца.

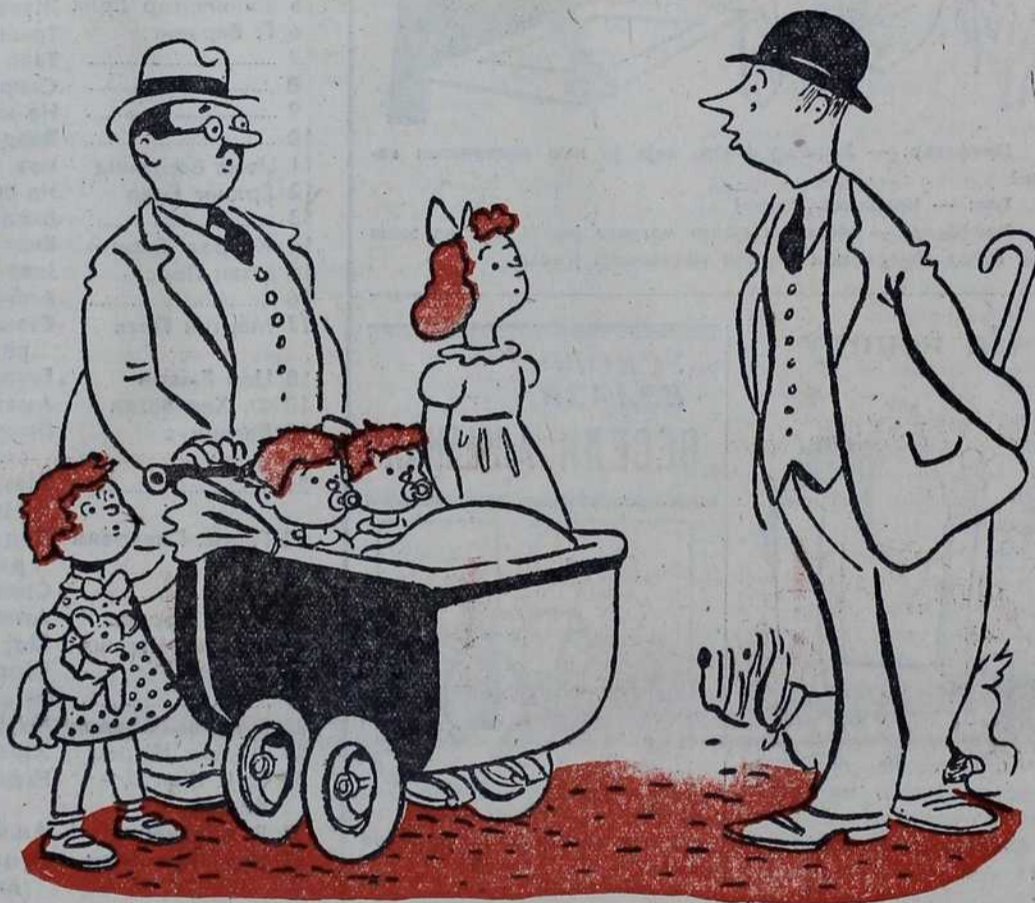
**Вечитом студенту:** Рукопис смо добили и — употребили. До душе не за штампу већ за брисање прозора.

**Покршеном Фишеру:** Ко је Србима кројио капу тај се чешао где не треба.

**Рентијеру:** Тешко је трошити готовину али је још теже немати је уопште.

**Дами из вишег света:** Онај бес и луксуз се неће, више вратити па макар ти навијала за Хромог Дебу а не за Јосипа Броза.

## ИЗЛИШНО ПИТАЊЕ



— Од када те нисам видео, Ђоко. А шта је било с девојком, у коју си тада био заљубљен!

## ТЕТКА РОЈКА ОДОВАРА

**Љупчету:** Најбоља домаћа гимнастика је простирање рубља и мешање хлеба. Зато почни са тиме а после може да се рибча патос и цепају дрва. То се онда зове тешка атлетика.

**Усамљеној:** Место хигијенског мидера добре су и сељачке тканице само треба добро притегнути.

**Дописнику — Петровац:** Радо би ти помогла али ти си се брајко, окомио само на неке девојке које те не гледају а ја нећу да исправљам кризу Дрину.

**Војки:** Данас је најренгабилније бити удовица зато се не жали на судбину већ разви посао.

**Бабици:** Када он вара тебе, варај и ти њега па сте квит.

**Роси:** Узми пројино брзашно па га попари врелом водом и онда то стављај ноћу на лице због тона.

**Маци:** Млад, богат и таметан вереник не постоји. Данас се не жене ни млади, ни богати ни пометни. Жене се само они други и ту тражи «прилику».

## Народна ризница

**Питали старца:** Јесу ли сви људи и жене једнаки? — Нити су сви они што гаће носе људи, ни све жене, које прегачу носе.

**Питали лекара:** Шта жену никад не заболи? — Језик и нокти на рукама.

**Питало дете оца:** Какво је месо, бабо, најбоље и најслађе? —



— Хтела бих «први пољубац» од Сибића.

— Зар баш мора бити од њега, госпођице!

**Језик! А најгоре и најгорчије? — Језик.**

**Питао зег таста:** Ма дали је ова моја жена ћутала док је бар девојка била или је и онда овако лајала? — Ћутала је само онда кад су је сватови од моје до твоје куће водили.

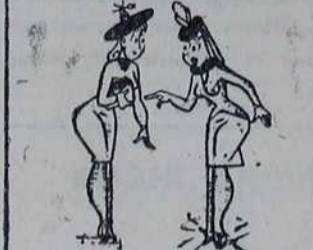
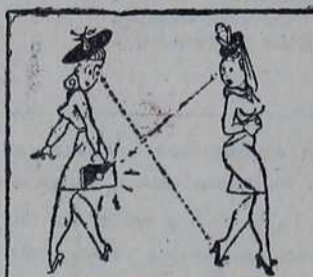
**Питали момци калуђера:** Од каквих се жена и девојка треба чувати? — Он бабе бркате, од удовице прсате и од девојке — усједице, ослободи нас Господе!

**Питали хајдука:** Бојите ли се ви ђавола? — Не, ми, јер су они наши ортаци!

**Питали девојку:** Који ти је момак најмилији у селу? Грујица и Радојица... и још тројица...

**Питали Краљевића Марка:** Које су ти двије ствари најмилије? — Вина стара и крчмарица млада.

## СУСРЕТ ДВЕ ЧЕЖЊЕ



...За ташном и ципелама.

## ЖЕНЕ О БРАКУ

Једа искусна старија дама (која се у животу четири пута венчавала и разводила) саопштава за мушкарце десет правила, како би срећно живели у браку.

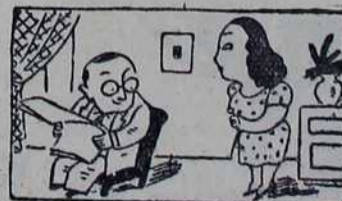
- 1) Ако си је узео — воли је.
- 2) После венчања је — проучавај.
- 3) Ако је расположење рђаво — развесели је.
- 4) Ако воли да прича — слушај је пажљиво.
- 5) Ако се укусно одева — диви јој се.
- 6) Ако је дурновита — приближи јој се (кроз шалу).
- 7) Када је добра — пољуби је.
- 8) Ако је љубоморна — излечи је.
- 9) Ако се јело охладило — сам га загреј и не љути се.
- 10) Жена увек треба да замишља да је ти разумеш. Али поред тога треба ипак да осећа да је она господар у кући.

Има и 11-то правило, али оно није од искусне даме, него од и-

скусног господина, који се пет пута женио и према томе има веће искуство. Ово једно једино правило гласи:

«Немој никада да се жениш, а ако си већ утрчао у тај њор-сокак, онда држи чврсто узде, јер не заборави да неко мора да буде господар — ти или она. Па када је већ морално, онда боље ти него онак».

## ОН ЗНА



**Она:** — Пријатељица ми је рекла да не зна ништа мање од мојих ногу.

**Он:** — Али, ја знам: твоје ципеле!